

PRELJUBA

Ponekad se razgovori s pacijentima pretvaraju u filozofske rasprave. Da bi se čovek izlečio potrebno je da promeni svoj pogled na svet, a to je komplikovanije nego mu jednostavno opisati život i reći mu za šta treba da se pomoli.

– Vi kažete, – rekla mi je pacijentkinja – da kada je muž neveran, kada se svađa sa ženom i odsustvuje od kuće, da se on na takav način leči. Šta vi to zagovarate? Porodice se ionako raspadaju.

– Pogrešno ste me shvatili. Ako čovek ima gangrenu, noga mu se može odstraniti hirurškim putem i to treba prihvatiti kao mehanizam za spasavanje. Ali to ne znači da ja zagovaram da se svim ljudima iseku „noge”. Ja sam ekspert za „gnojne čireve”, duševne „prljavštine” koje uzrokuju bolest. Sve ono o čemu govorim predstavlja prisilne metode za pročišćenje duše. U onoj meri u kojoj možemo da prihvatimo takvo pročišćenje, duša će se i pročititi. Razvoj čovečanstva otpočinje od prisilnih metoda pročišćenja. Okruženje nanosi udarce, ponižava i slama čoveka. Ako on sve to prima u sebe, tada ga na napredak ne podstiče okruženje, već će on sam ići napred. Dobrovoljno pročišćenje je na prvom mestu težnja i želja da se sjedinimo s Bogom. To je težnja ka duhovnom savršenstvu, obuzdavanje telesnih želja s ciljem davanja prednosti duhu.

– Ako žena ima muža koji je impotentan i ona pronađe ljubavnika, da li time čini preljubu?

– Da bismo razmrsili ovo pitanje neophodno je da razumete moj sistem. Ukratko ću vam ga izložiti. Čovek poseduje dve osnovne funkcije – da se prehrani i reprodukuje. Čini se da je sve u redu sa ovom postavkom. Međutim, ona nije tačna, jer čovek ima tri osnovne funkcije: prva je – ljubav prema Bogu, tek potom dolaze prehrana i reprodukcija. Čovek se u prošlosti molio pre jela, povremeno se lišavao hrane i seksualnog zadovoljstva kako bi blokirao osnovne tačke vezivanja za zemaljske vrednosti. Kult hrane i tela dovodi do degeneracije duše i tela. Posebno je

opasna opsesija seksualnim nasladama. Roditelji koji su se vezali za telo pljačkaju dušu svoje dece i preusmeravaju njihove težnje sa duhovnih na zemaljske potrebe. Kada to prodre u podsvest, brzo dovodi do degeneracije roda.

Do desetog veka postojao je prioritet duhovnih vrednosti nad zemaljskim. Od desetog veka hrišćanstvo se nije pridržavalo tog odnosa snaga i otpočele su pandemije. Period renesanse, od XIV do XV veka odlikuje se time što se sve prikupljeno tokom trinaest vekova realizovalo u zemaljskim formama. Zemaljsko i božansko su se izjednačili po prioritetima. U epohi rane renesanse dominirale su biblijske priče, ushićavalo se zemaljskim vrednostima, koje su, međutim bile povezane s božanskim. Za doba kasne renesanse karakterističan je kult hrane i tela. Epoha renesanse je praćena ne samo usponom umetnosti, već i neobuzdanim moralom, zbog čega je došlo do blokade – sifilisa, uvezenog iz Amerike. Proces vezanosti za telesna zadovoljstva i želja da se ljubav prema telu postavi iznad ljubavi prema Bogu, prodirao je u podsvest duže od jednog veka. Danas je taj proces mnogo brži. Šezdesetih godina dvadesetog veka na Zapadu je otpočela seksualna revolucija i taj program je prodro u podsvest, a sredinom 70-ih godina karma čovečanstva se blokirala posredstvom AIDS-a i degeneracijom porodice. Ovo je, uzgred rečeno, jedan od razloga aktivizacije islama, u kome se telo tretira prilično strogo. U islamu je prisutan moćan program ponižavanja žena.

Planeta Zemlja na energetskom nivou predstavlja našu majku, a Sunce – oca. Program ponižavanja žena je program ponižavanja svih zemaljskih vrednosti. I na tom planu, islam i ostale religije istoka funkcionišu kao protivteža zapadnoj civilizaciji u kojoj je zemaljski aspekt pojačan. Taj sistem besprekorno funkcioniše. Što se zapadna civilizacija jače vezuje za zemaljske vrednosti, time mora da dođe do porasta agresivnosti prema njima i taj proces može da se završi uništenjem svega zemaljskog, a naročito – nuklearnim ratom. Bez obzira koliko to bilo čudno, situacija može da se razreši samo na jedan način, a to je da zapadna kultura ponovo kao prioritete postavi duhovne vrednosti i duhovno vaspitanje.

Uniženje ženskog principa, oličeno u zemaljskom, materijalnom aspektu, dešava se zbog idealizacije, apsolutizacije muškog, odnosno duhovnog principa. Nekada se razvoj odvijao kroz naizmenično unižavanje tih principa, a danas je amplituda toliko povećana da se može završiti smrću. Spirala mora biti zamenjena dvostrukom spiralom, odnosno ne dominacijom zemaljskog ili duhovnog aspekta, već njihovim dijalektičkim povezivanjem i dosezanjem višeg nivoa.

Video sam da me pacijentkinja ne razume baš najbolje, pa sam se zaustavio i vratio na započetu temu.

– Dozvolite mi da vam objasnim na primeru.

Obratila mi se jedna žena, s karakterističnim problemom: njena sedamnaestogodišnja ćerka se našla u problematičnoj situaciji jer se u nju nesretno zaljubio jedan mladić zbog čega želi da izvrši samoubistvo. Njena majka je bila veoma uznemirena i nije znala šta da radi.

– Recite mi, – pitao sam je, – da li je možda pokušao da siluje vašu kćerku?

Ona je bila vrlo iznenađena.

– Ništa tome nalik se nije dogodilo. Zašto pitate?

– Radi se o tome da vaša ćerka sve mladiće nesvesno programira da prema njoj oseće seksualnu privlačnost. Ljubav prema muškarcima i seksualnim zadovoljstvima kod nje je daleko jača od ljubavi prema Bogu. To se blokira veoma žestoko: kroz silovanje, zatim kroz venerične i ženske bolesti, neplodnost. Taj mladić hoće da izvrši samoubistvo jer je njen program prešao opasnu granicu. Sve dok se njena emocionalna percepcija sveta ne promeni, šanse za srećan život i rođenje zdravog potomstva su joj veoma male.

– Da li se to nekako može izbeći? – upitala me je.

– Naravno. To ste joj vi predali kako u ovom tako i u prošlom životu. Pre njenog začeća posmatrajući muškarce, zamišljali ste kako s njima imate seksualne odnose. Neprestano ste kreirali program seksualnog privlačenja muškaraca. Sledeće što ste radili je da ste na unutrašnjem planu prema mužu imali očekivanja, odnosno dugo ste „okretali točak“, koji sada „okreće“ vas i vašu ćerku. Potrebno je da preispitate svoj život, molite se i tražite oprostaj za sve situacije kada ste se ljutili na svog muža,

osuđivali ga, kao i zbog toga što godinama niste usmeravali svoja osećanja na duhovne, već na zemaljske vrednosti. Molite se da potreba za tim da se telesna zadovoljstva postave kao glavni cilj i radost života, bude otklonjena sa vaše dece i unučadi.

Začutao sam i posmatrao pacijentkinju, koja je sedela pored mene i kojoj sam ispričao ovu priču. Primeri daleko bolje deluju na ljude od bilo kakvog ubeđivanja.

– Vratimo se na početak vaše priče. Često mi se obraćaju muškarci kod kojih je pojavila impotencija ili je došlo do gubitka želje za intimnim odnosima sa svojom ženom. Razlog, po pravilu, nije bio u njima, već u ženi, kod koje se pojačala podsvesna vezanost za seksualna zadovoljstva, što je može koštati života ili izazvati ozbiljne bolesti. Prisilna blokada ovako izgleda: ili će joj suprug preneti polnu bolest, ili će je stalno varati ponižavajući je kao ženu, ili će pronaći takav posao zbog čega će često odsustvovati od kuće. Ako se to ne dogodi, kod njega će se smanjiti potencija. Što ga žena bude manje osuđivala ili imala očekivanja prema njemu, veće su šanse da se kod njega sve normalizuje. I, suprotno, što je više očekivanja i ljutnji, time će muž osećati manju želju i privlačnost prema ženi. Požudne žene dobijaju impotentne muškarce, ili ih sudbina načini prostitutkama kako bi im zgadila privlačnost ka telesnim užicima. Stoga, sposobnost da se suzdržimo i da ne kudimo sudbinu ako nešto nismo dobili u očekivanoj meri i da tu, neutrošenu, energiju poklonimo duhu, kada ne postoji mogućnost da je damo telu – sposobnost je biti zdrav.

Postoji preko sedamdeset hiljada vrsta bolesti i svaka se leči na drugačiji način. Na duhovnom nivou ima manje uzroka, pa je stoga i manje lekova. Na kraju krajeva, uzrok svih bolesti je u istom – nedostatku ljubavi prema Bogu. Ljubav predstavlja potrebu da se sjedinimo s nečim i ako čovek ima uzvišenu potrebu da se sjedini s Bogom, onda je sve što se dešava, bez obzira koliko to bilo nerazumno i nečisto sa zemaljskog stajališta, uvek ispunjeno najvišim skrivenim smislom i božanskom logikom. Pri ovakvoj percepciji, duša se ne vezuje za

Zemlju i tada nisu potrebne bolesti. Celokupan smisao mojih istraživanja može da se svede na sledeće: *cilj života je – ljubav prema Bogu.*

Ali sve je ovo već odavno poznato. Razlika je u tome što je čovečanstvo upravljalo automobilom gazeći papučicu za gas i okrećući volan, a vozač nije morao da poznaje motor. Mehaničar, koji je posedovao znanja o motoru je otišao, a vozač je ostao. Motor je pretrpeo ozbiljan kvar i da bi se popravio potrebno je poznavati njegov sklop. Smisao mog života je u proučavanju ne samo fizičke već i duhovne strukture sveta. Iz poslednjeg proizilaze svi postulati, zakoni i zapovesti ljudskog života. Nikoga ni na šta ne pozivam, već pokušavam da saznam zakonitosti sveta i iskustvo lečenja ljudi i da tu informaciju prenesem drugima.

U poslednje vreme sve češće dobijam pozive da razjasnim komplikovane i neshvatljive situacije. To radim sa zadovoljstvom. Da bi se shvatio mehanizam po kom funkcioniše Vasiona, neophodne su situacije koje prevazilaze granice uobičajene logike. Nekom prilikom, vozio sam se automobilom s jednim lekarom koji je imao višegodišnje iskustvo i razgovarali smo o prirodi bolesti.

– Uzgred, hajde uradi dijagnostiku mog zdravlja, – obratio mi se.

– Kod tebe je sve u redu, osim jetre i pankreasa koji imaju energetsko narušenje. To znači da je nagomilan prezir prema ženama.

– Nekada je tako bilo – odgovorio mi je, – ali sada toga nema.

– Sve ono što je nekada bilo, zadržalo se u nama. Ako često ispoljavamo negativan odnos prema drugima, emocije nigde ne iščezavaju nego nam postepeno nagrizađu dušu. Tek nedavno sam shvatio da je prezir mnogo opasniji od mržnje. Prezir nam se vrlo brzo vraća nazad, pretvarajući se u program samouništenja. Ispostavilo se da emocija nije opasna zbog svoje snage, već zbog dubine njenog prodiranja u dušu. Čovek često otkloni mržnju i ljutnju, ali nastavlja da prezire i osuđuje, a

zatim se razboljeva i umire. Izjaviti: „Ne osećam mržnju”, i prestati mrzeti – prilično je jednostavno. Izjaviti: „Nisam ljut” i prestati se ljutiti – mnogo je teže, jer ljutnja ima moć da prodre dublje od mržnje. Prestati sa osuđivanjem čoveka koji ima mane, i koji se ponaša u suprotnosti za zemaljskom logikom, često ne uspeva ni dobro uravnoteženim pojedincima. Najteže od svega je ne odricati se ljubavi prema čoveku koji tu ljubav ne zaslužuje.

– Šta znači – ne odricati se ljubavi? A šta ako smo potpuno ravnodušni prema nekome?

– Duhovne strukture opstaju zahvaljujući ljubavi. Da bi telo opstalo u životu, potrebno je unositi hranu i razmnožavati se, dok polje neprekidno mora da uzima hranu sa praizvora. Polje stvara materiju, a uzima hranu iz praizvora, odnosno prvobitna informacija se realizuje kao struktura polja, a zatim – kao materija. Prauzrok, koji nas je sazdao, nastavlja to neprekidno da čini. Ideja da je Bog stvorio Vasionu stara je više od jednog veka. Duša je struktura polja, i da bi postojala, mora stalno da teži praizvoru. Ljubav prema Bogu i jeste realizacija takvog kontakta. Osećanje ljubavi, koje preplavljuje dušu, svedoči o uzvišenoj vezi sa prauzrokom. Ovo osećanje se u ljudima neprestano povećavalo i nivo ispunjenosti ljubavlju je danas daleko veći nego pre nekoliko hiljada godina. Ali da bismo preživeli, taj nivo treba da bude još veći.

Svi mi osećamo ljubav jedni prema drugima, ali toga nismo svesni. Na primer, osećamo 90% ljubavi prema nekoj osobi, ali naša svest to prihvata kao potpunu ravnodušnost. Ako je volimo 100% – to je već ogromna ljubav, do besvesti. Ako nam je voljena osoba uradila nešto ružno i nivo naše ljubavi se spustio do 90%, tada se nećemo razboleti, ali ako se spustio na 70–80%, to se može završiti bolešću i smrću. Da se to ne bi dogodilo, potrebno je da u svoju životnu filozofiju ugradimo jednu elementarnu istinu: bez obzira kakvu nam podlost neko učinio, nemamo pravo da se odričemo ljubavi prema njemu. Smanjenje ljubavi predstavlja odsecanje veza sa praizvorom, i rezultira duhovnom, a samim tim i degradacijom fizičkih struktura. Zato, u svakoj situaciji treba da deluje

nepromenljiv zakon: ljubav je svetinja koja je neprikosnoveni i ne smemo se ni na koji način ogrešiti o nju. Da bi se ovaj zakon lakše primenjivao potrebno je shvatiti da prezir i osuda pre svega ubijaju ljubav prema drugom čoveku.

Nastavili smo razgovor i odjednom se moj sagovornik nečega prisetio:

– Znaš, osetio sam kako je prezir veoma opasan. Jednom prilikom sam bio u teškoj situaciji jer me je poznanik faktički izdao. Osetio sam takvu mržnju prema njemu da nisam više mogao očima da ga vidim. Zatim sam shvatio da će se to loše završiti – pre svega po mene. Pokušao sam da otklonim mržnju snagom volje, ali to nije funkcionisalo. Onda sam počeo da se molim, tražeći oprostaj od Boga – i mržnja je nestala, ali sam iznenada osetio da prezirem tog čoveka. Pritom, prezir mi nije oduzimao toliko energije kao mržnja. Osećao sam se dobro, ali je u srcu postepeno počela da mi se nagomilava neka prljavština i s tim sam teško mogao da se izborim, ali sam ipak uspeo to da učinim kroz molitvu i pokajanje.

– Tvoj nagon samoodržanja je dobro razvijen. Duša se najviše zaprlja kada se odriče ljubavi i to se najbolje leči kroz teške bolesti. Bolest je lek za dušu. Ljubav je takođe lek za dušu, a kakav će lek uzeti – bira čovek.

– Za mnoge, ljubav predstavlja samo apstrakciju. Šta oni treba da učine?

– U srcu svakog čoveka se rasplamsaju varnice ljubavi. Za početak je potrebno da nauči da ih ne gasi, a to već nije malo.

Nastavili smo da razmenjujemo mišljenje o ovim pitanjima i razgovor se dotakao jednog zanimljivog slučaja. Pre nekoliko godina moj sagovornik me je zamolio da pregledam devojku, kojoj je povremeno, poput suza, iz očiju kapala krv. Lekari nisu bili u stanju da utvrde dijagnozu. Uradio sam distancionu dijagnostiku i rekao da njen otac treba da se leči, odnosno mora da promeni svoj pogled na život. Njeni roditelji nisu tad došli kod mene na konsultaciju i ja sam na tu priču zaboravio.

– Znaš kako se završilo? Devojka je trebalo da ide na ispitivanje u Nemačku, i, neposredno pre toga, imao sam viziju – pričao je moj sagovornik, – u kojoj je trebalo da idem u crkvu,

kupim tri srebrna krstića i da ih osveštam. Otišao sam i učinio to. Pitao sam sveštenika da li krstiće treba nositi ili ih držati u kući, a on mi je odgovorio da krstiće treba nositi, ali ne baš stalno. Iako je bio oblačan dan, kada sam izašao iz crkve, odjednom sam iznad sebe ugledao krug blistavoplavog neba u kome je sunce sijalo punim sjajem. Pet minuta kasnije, ponovo je sve bilo prekriveno oblacima. Pitao sam sveštenika šta to znači. „To se zove silazak Svetog Duha”, – objasnio mi je. Kad je otišla u Nemačku, kod devojke nisu otkrivene nikakve patologije i nakon mesec dana krvave suze su prestale.

Pogledao sam njeno polje i uočio isti onaj hijeroglif smrti kao i prvi put, ali sada je bio maglovit, ne baš toliko izražajan. Pokušao sam da procenim stepen gordosti devojke, koji je nekada bio na smrtonosnom nivou, i video da je program zaustavljen. Zatim sam pogledao polje njenog oca i sve mi je bilo jasno. Polje je bilo stisnuto i deformisano moćnim programima samouništenja.

– Anđeo čuvar sada štiti devojku, ali njen otac mora da uzme ono što joj je preneo. On ima ogromnu gordost, oholost i prezir prema ljudima i okolini. Prezir nastaje u glavi, u umu, i zbog toga na prvom mestu strada glava. Prezir prema voljenoj osobi može dovesti do slabljenja vida, gubitka sekutića, do bolova i krckanja u kolenima, deformaciji stopala, itd. Krvave suze su bile pokazatelj da je njenom organizmu pretila snažna blokada gordosti, nadmenosti i prezira prema ljudima. Kontakt sa onim što nazivamo Svetim Duhom očistio je detetovu dušu. Pošto je njena svest bila čista, nastupilo je pročišćenje njene duše i tela, a kod njenog oca nije došlo do pročišćenja pogleda na svet niti uma i zato je pročišćenje njegove duše bilo povezano sa ubrzanim raspadom onoga što ju je prljalo: telo i apsolutizacija njegovih interesa. Ono što je njen otac mogao da dobije za dvadeset do trideset godina, dobio je za dve godine, spasavajući na taj način ćerku od bolesti i smrti.

– Ispada da je brzo kažnjavanje dobro?

– Što se brže čovek kažnjava zbog lošeg ponašanja, time on postaje mudriji. Ali da bi takva osoba mogla da razvija svoju ličnost, ne treba je kažnjavati odmah, već joj treba dati mogućnost da se samostalno pročisti. Prethodne vekove je karakteri-

sala sloboda, što je formiralo individualnost, intelekt, civilizaciju. Danas, kada je taj potencijal iscrpljen, nastupa još jedan period spoznaje zakona Vasiona, duhovne logike i božanskog, tako da praktično svako uspeva da primeti direktnu povezanost između postupka i posledice. U svesti ljudi koji žive na Zemlji nastupa vreme prevage božanskih zakona nad zemaljskim. Što je čistija čovekova duša, time se on brže kažnjava za prestup. Ako mu je teško očistiti dušu, ako on to ne uspeva da učini, tada se kažnjava jednom, ali na duže vreme. Ali sa apsolutne tačke gledišta među njima nema razlike: svako ima svoj put koji vodi ka božanskom. Intelekt, razum i sposobnosti vezuju dušu za Zemlju i opterećuju karmu. Što ih je više, time je i više zemaljskih blaga. Mogu se prevazići prestankom oslanjanja na intelekt i zemaljske vrednosti. Ali što je više ljubavi prema Bogu u čovekovoju duši, time on dobija više razuma, sposobnosti i zemaljskih blaga. Što je povezanost s Bogom jača, time dobijamo više sposobnosti i mogućnosti, više zemaljske sreće, čvršće se vezujemo za zemaljske vrednosti čime opterećujemo karmu. Da bi se to prevazišlo, potrebno je neprestano težiti ka Bogu. Zbog toga se samo na zemaljskom planu ljudi koji imaju čistu dušu razlikuju od onih čija je duša zaprljana. Na božanskom planu, oni se jednostavno samo nalaze na različitim etapama težnje ka Bogu. Svi oni koji su u prethodnim životima posedovali velike sposobnosti, izrazit talenat, materijalno bogatstvo, za šta su se vezali odričući se ljubavi prema ljudima i prezirući ih, žanju letinu nesreća i bolesti u ovom životu. Među njima prežive samo oni koji se više brinu o svojoj duši, nego o telu.

– A šta se dešava ako čovek voli samo jednu osobu, a sve ostale mrzi?

– Ljubav je želja da se sjedinimo sa onim što volimo, a sve ono što nas okružuje – sredstvo je za ispoljavanje ljubavi. Ako volimo Boga, tada ćemo voleti sve oko sebe i ni za šta se nećemo vezivati. Ljubav prema čitavom svetu i ljudima je znak da volimo Boga više od svega. Ali ako smo prema svemu ravnodušni, sve preziremo, a volimo samo jednu osobu – to je znak da je postavljamo iznad Boga. Vežanost za voljenu osobu donosi brojne probleme i bolesti. Sve dok čovek u svom

umu apsolutizuje seks – to nije samo po sebi opasno, ali čim proдре u dušu i u podsvest, dolazi – ili do uključivanja mehanizma neplodnosti, ili veneričkih bolesti – kao blokade tog programa. Zašto se sifilis lečio gladovanjem? Jest, piti i razmnožavati se – bazične su funkcije tela. Apsolutizacija ovih funkcija stvara teškoće u njihovom izlečenju. Dakle, povremeno uzdržavanje od seksualnih odnosa, obilne hrane i alkohola ne samo što je lekovito, već je i profilaktična mera protiv mnogih bolesti, uključujući i venerične.

Moj sagovornik se zamislio.

– Evo jednog primera koji je teško objašnjiv, a takvi slučajevi su sve češća pojava: od moje žene je uzet bris i svi nalazi su bili uredni. U toku trudnoće, otkrivena je neka infekcija, poput trihomonijaze, ali lečenje nije moglo da se sprovede. Nakon porođaja, ponovo je od nje uzet bris, ali su analize bile negativne, odnosno infekcije više nije bilo. Pitanje glasi: gde se skrivala infekcija?

Osmehnuo sam se jer sam već proučavao sličan slučaj i mogao sam da objasnim u čemu je problem.

– Na konsultaciji mi je bila jedna dama koja mi je ispričala čudnu priču. Pre nego što joj je muž uhapšen i odveden u zatvor, rekao joj je: „Ako budeš s nekim spavala, dobićeš gonoreju”. Posle njenog prvog seksualnog kontakta, kod nje je otkrivena gonoreja, dok je kod njenog partnera sve bilo uredno. Drugi put – opet se dogodila ista priča. Treći put – opet isto. A ono što je zanimljivo u ovoj priči jeste to da kod njenog partnera ništa nisu mogli da pronađu, dok je ona svaki put morala da se leči.

Dijagnostikovao sam šta se dešava na suptilnom nivou: infekcija se krila u oblasti jajnika i jajovoda, kao program koji joj je muž predao i koji se aktivirao u određenim periodima. Tada sam to analizirao na sledeći način: nekada, davno, ona je болоvala od infekcije, koja je prodrila u tkivo i tamo se ukorenila, a muževljeva kletva ju je aktivirala. Sećam se kako sam saosećao s njom jer posle toliko tretmana lečenja, infekcija je ipak opstala, i najverovatnije se nikada neće u potpunosti izlečiti. Tada nisam znao ono najvažnije, a to je da je infekcija koristila organizmu, da ju je na taj način organizam skrivao i štitio od

lekova. Svaku infekciju organizam može vrlo brzo da izbaci, bez bilo kakvih lekova, ali ako je on ne uništava, znači da mu koristi u određene svrhe. Kada program apsolutizacije seksualnih zadovoljstava prođe u podsvest, on deformiše duhovne strukture i naročito jako oštećuje duše buduće dece. Ukoliko dođe do pada duhovnog potencijala deteta, ono ne može da se rodi, a novorođenče može imati toliko dušu vezanu za Zemlju, da otpočinje degeneracija. Da bi se rodilo dete priroda vrši blokade na različite načine: ili dobrovoljne, kada u toku trudnoće dolazi do ograničavanja seksualnih odnosa muža i žene, pri čemu se muž preusmerava na duhovne ili prisilne strukture – uvrede, svađe, neverstva, bolesti. Ako trudnica nije u stanju da se pročisti kroz uvrede, svađe ili kada muž nema takvu narav da bi joj to osigurao, organizam u skrovištu čuva – infekciju, koja, pojavljujući se u toku trudnoće, blokira podsvesni program apsolutizacije seksualnih užitaka i omogućava da se sačuvaju duhovne strukture, a time i detetov život. Da li će dete rođenjem dobiti infekciju ili neće, određuje se u odnosu na emocije roditelja i njegovu ličnu karmu. Ako mu je duša čista i nije vezana za telesna zadovoljstva, dete će biti zdravo u svakom pogledu. S obzirom na to da majčinom organizmu infekcija više nije potrebna, on je pohranjuje u isto skrovište. Na osnovu toga se može pretpostaviti da će lekovi narednih godina gubiti na svom uticaju, a infekcije će biti sve otpornije jer su neophodne organizmu, pošto bez njih degradacija duhovnih struktura može da dostigne opasnu granicu i da se pretvori u fizičku degeneraciju potomstva. Prema tome, najvažnije napore nauka ne treba da usmerava na upotrebu lekova, već na istraživanja i razvoj duhovnih struktura, kao osnovnog faktora za opstanak čovečanstva.

ONKOLOŠKA BOLEST

Ljudi pokušavaju da reše svoje probleme polazeći od moje prve knjige, a ja sam odavno otišao napred. Da bi se izlečila ozbiljna bolest, potrebno je pet do šest tretmana, a najtežih slučajeva se prihvatam i zadržavam ih na dužem lečenju. Ukoliko je situacija teška, s pacijentima svakog dana razgovaram telefonom. Pet do osam telefonskih konsultacija u večernjim satima smatram uobičajenim, ali ako se pojavi ozbiljan slučaj, kada se, bez obzira na moje napore situacija pogoršava, tada sam izložen prekomernim preopterećenjima. Jedini izlaz je u pronalaženju novih rešenja problema.

Trenutno prolazim kroz takvu situaciju, kada me roditelji ili ne shvataju ili je nešto drugo u pitanju, ali zdravlje njihovog deteta se pogoršava. Detetu je veoma teško da otkloni ljutnju na druge ljude, posebno na roditelje, a poznato je da osude i prezir prema roditeljima predstavljaju najopasnije karike.

– Shvatite da ne možete oprostiti čoveku ako smatrate da je on kriv, da je autor uvrede. Kada budete ne samo shvatili, već i osetili da je autor uvrede Bog i da je voljena osoba – samo instrument za vaše pročišćenje, tada se nećete ljutiti čak i ako to želite. Vaše dete je obolelo od raka a jedan od glavnih uzroka koji pothranjuju gordost je želja da se sopstvena mudrost postavi iznad Boga. Gordost je nedostatak želje da se prihvati traumatična situacija. Uništenje zemaljskih vrednosti pojačava vezu s božanskim planom i tada se oslonac sa zemaljskih vrednosti premešta na ljubav prema Bogu. Odbijanje pročišćenja, koje se dešava kroz agresivnost drugih ljudi prema vama i poklanjanje velike pažnje telu, predstavljaju gordost. Čelija je dužna da brine o sebi i radi za sebe, ali ako je to jedino što radi, tada postaje kancerogena. Pošto se osnovna informacija čelije nalazi u strukturi polja, čim nivo samozabrinutosti pređe opasnu granicu – potrebno ga je zaustaviti uništenjem onoga što je postalo izvor opasnosti, to jest fizičke